

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

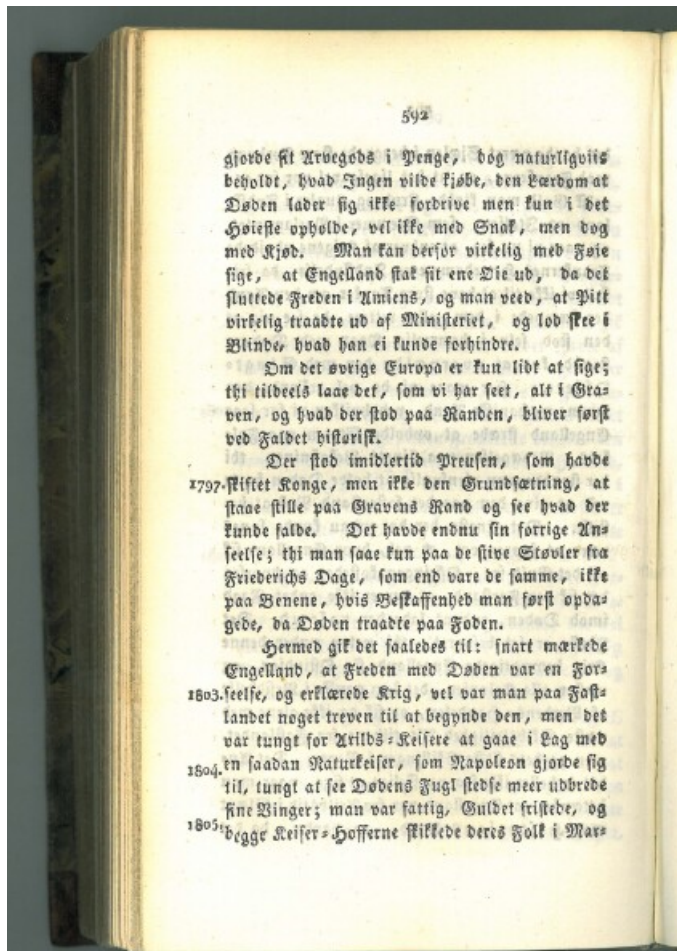
Titel: Udrag fra Udsigt over Verdens-Krøniken fornemmelig i det Lutherske Tidsrum

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 592. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_309A-txt-shoot-idm13233/facsimile.pdf (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

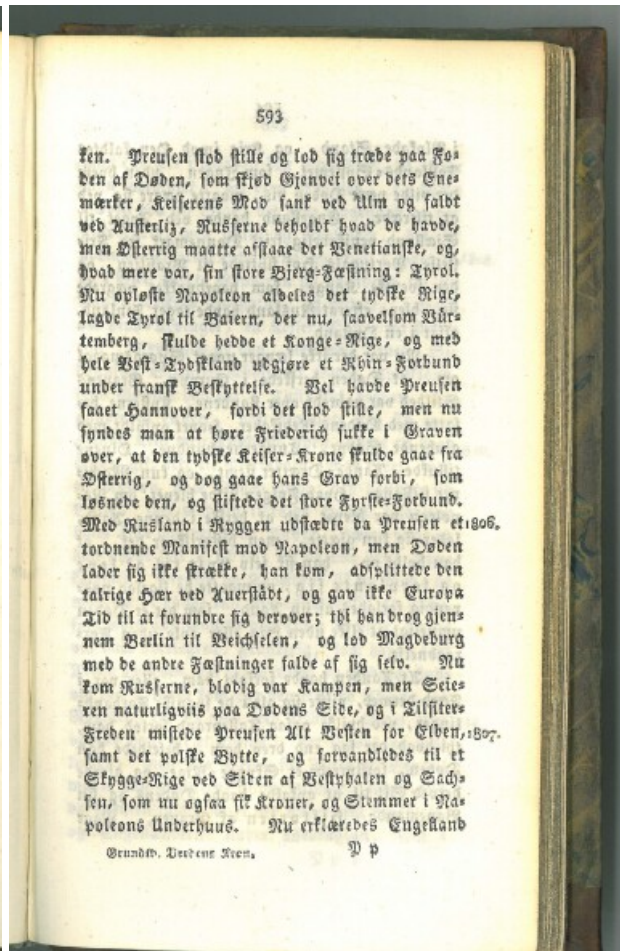

gjorde sit Arvegods i Denge, dog naturligvis beholdt, hvad Ingen vilde kjøbe, den Værdom at Døden lader sig ikke fordrive men kun i det Høieste opholde, vel ikke med Snak, men dog med Kjød. Man kan derfor virkelig med Føie sige, at Engelland skal sit ene Die ud, da det sluttede Freden i Amiens, og man veed, at Pitt virkelig traadte ud af Ministeriet, og lod Kæe i Blinde, hvad han ei kunde forhindre.

Om det øvrige Europa er kun lidt at sige; thi tildeels laae det, som vi har seet, alt i Graven, og hvad der stod paa Randen, bliver først ved Faldet historisk.

Der stod imidlertid Preussen, som havde 1797. Nifftet Konge, men ikke den Grundfætning, at staae stille paa Gravens Rand og see hvad der kunde falde. Det havde endnu sin forrige Ansættelse; thi man saa kun paa de stive Støveler fra Friederichs Dage, som end vare de samme, ikke paa Benene, hvis Beskaffenhed man først opdagede, da Døden traadte paa Foden.

Hermed gif det saaledes til: snart mærkede Engelland, at Freden med Døden var en Forsættelse, og erklærede Krig, vel var man paa Fostlandet noget treven til at begynde den, men det var tungt for Kristids-Kesere at gaae i Lag med en saadan Naturkeser, som Napoleon gjorde sig til, tungt at see Dødens Jugi seelse meer udbrede sine Ringer; man var fattig, Guldet friske, og begge Keser-Hofferne stillede deres Folk i Mars

ten. Preussen stod stille og lod sig træde paa Foden af Døden, som skjød Gjenbet over dets Ene mærker, Keserens Mod sank ved Alm og faldt ved Kusterlig, Russerne beholdt hvad de havde, men Østerrig maatte afstaae det Venetianske, og hvad mere var, sin store Bjerg-Fæstning: Tyrol. Nu opløste Napoleon aldeles det tydske Rige, lagde Tyrol til Baiern, der nu, saavel som Bårtemberg, skulde hedde et Konge-Rige, og med hele Vest-Tydskland udgjøre et Rhin-Forbund under fransk Beskyttelse. Vel havde Preussen faaet Hannover, forbi det stod stille, men nu hndes man at høre Friederich sulke i Graven over, at den tydske Keser-Krone skulde gaae fra Østerrig, og dog gaae hans Grav forbi, som løsnede den, og listede det store Fyrstes-Forbund. Med Rusland i Ryggen udstadte da Preussen et tordnende Manifest mod Napoleon, men Døden lader sig ikke strække, han kom, adspiltede den talrige Hær ved Auerstædt, og gav ikke Europa Tid til at forandre sig derover; thi han drog gjennem Berlin til Reichselen, og lod Magdeburg med de andre Fæstninger falde af sig selv. Nu kom Russerne, blodig var Kampen, men Seieren naturligvis paa Dødens Side, og i Tilfæle Freden mistede Preussen Alt Vesten for Elben, samt det polske Bytte, og forvandlede til et Skygge-Rige ved Siden af Bøstyhølen og Saksen, som nu ogsaa fik Kroner, og Stemmer i Napoleons Underhuus. Nu erklæredes Engelland

Grundtvig. Dødens Kæe.

P p

i Blotade-Stand, og Krig imod Den kaldtes
 Fastlands-Systemet, som Ingen, uden hvem
 der vilde være Døden vis, maatte vægre sig ved
 at tiltræde. Engelland havde ved Toget til
 Sjælland venstabelig friet Danmark fra Fris-
 stelse, Portugals Hof flyttede til Brasilien, og
 den svenske Konge, som haardnakket vægrede
 sig, blev, efterat Rusland havde taget Finland,
 afsat i en Dystand.

Nu var der ikke længer noget Spørgsmaal
 om, at Døden herskede i Europa, Gravens
 Stillehed var udbredt over Landene, Kysterne bes-
 satte med Dødens Redslader, Havet opspildt med
 glubende Sødyr, Tungerne bundne, Vinene
 tillukke, Lande:Drætter stemt, og kun Machi-
 ner i Gang. Hvad Følgen vilde blevet, om Na-
 poleon var blevet ved at herske i denne Land,
 lader sig kun gætte, men historisk er det, at
 han holdt op, han fik selv Hyst til at leve
 og forplante sig, og maatte de ligesaa nød-
 vendig forlades af sin Land, som det er Døden
 umuligt at elske uden Viig eller avle uden For-
 raadnelse.

At Landen havde forladt ham, eller var i
 Færd dermed, visste sig alt i de spanske Forhand-
 linger, ved hvilke ogsaa Talleyrand forlod ham,
 thi hvad der saa end drev ham, befejdede han
 Døden, forstyrrede et Skygge-Rige, og gjorde
 derved Sit til at opkalde baade Dødens og sin
 Banemand: Historien af Graven. Naar

